

ONS VOORGESLACHT

DOOR

J. C. NACHENIUS

UITGAVE VAN DE AFDEELING VORMING VAN DE
NATIONAAL SOCIALISTISCHE BEWEGING IN NEDERLAND

ONS VOORGESLACHT

DOOR

J. C. NACHENIUS
HOOFD AFD. VORMING DER NEDERLANDSCHE ϟϟ

Ons Voorgeslacht

Wat is ons voorgeslacht? Dat zijn zij, waaruit wij zijn voortgekomen; zij, die de erfeenheden hebben geleverd waaruit onze erfelijke aanleg is samengesteld; van den één dit en van den ander dat.
Want gij weet wel, dat de erfelijke aanleg is samengesteld uit een vast aantal van die eenheden (erffactoren) die ieder voor zich overerven als zelfstandige grootheden, die te zamen ons „erfgoed" uitmaken en waarvan de „erfgang" door de geslachten heen is te volgen, vererverd volgens vaste wetten, die de erfelijkheidsleer ons doet zien.
Wanneer ik nu b.v. in een van de havenwijken van Londen geboren ben en mijn vader is een Engelschman, de zoon van een Schot en een Jodin, en mijn moeder is de dochter van een Chinees en een Maleische, dan begrijpt U wel, dat mijn erfelijke aanleg de wonderlijkste combinatie van erfeenheden uit verschillende rassen moet zijn. Daar kan geen eenheid en geen stijl in zijn, het moet wel innerlijk verscheurd en stijlloos zich ontplooien. Heeft zoo'n product van bastardeering ook een voorgeslacht? Het heeft voorouders, wij kunnen — wanneer wij over voldoende gegevens beschikken — den „erfgang" van al die heterogene bestanddeelen nagaan, maar een voorgeslacht . . . .? Neen, daaronder verstaan wij toch wat anders. Dan denken wij aan menschen van onzen aard, menschen als wij, menschen die bij alle verscheidenheid toch niet een heterogene massa zijn, maar harmonisch bij elkaar passen. Wij denken aan geslachten die uit elkaar voortkomen en steeds weer zich gelijk blijven, bij alle wisseling der eeuwen.
Jurriaan van Toll laat zien, dat alle Nederlanders familie van elkaar zijn. [1]) Maar hij laat ook zien, dat er betrekkelijk maar weinig „zuivere Nederlanders" zijn, nog niet eens de helft, n.l. 40 %.

[1]) In Van eenen bloede, blz. 7.

En toch, wij hebben een voorgeslacht, al vertakt zich dat ook over de landgrenzen, want daar wonen gelijksoortige volkeren met nagenoeg dezelfde rassamenstelling en net als wij overwegend behoorende tot het Noordras.
Het Noordras is het bindend element en zoo is het voor ons allen, die belangstellen in ons voorgeslacht noodig iets over dit Noordras en zijn ontstaan te weten.
Hoever gaat ons voorgeslacht niet terug?
Wij weten, dat er aard-tijdperken geweest zijn, waarin de mensch nog niet gevormd was, tijdperken met andere vormen van plant en dier, dan de thans levende. Eéns moet ook de mensch zijn ontstaan, doch het ligt alles nog zóó in het duister, dat wij er hier niet over willen spreken. Wij willen er alleen van zeggen, dat de mensch vermoedelijk in den ijstijd is ontstaan; of liever gedurende vier ijstijden en de drie daartusschen liggende warmteperioden (dus in het z.g. quartair). Uit dien tijd vinden wij resten van zeer verschillende menschensoorten, zoo o.a. de z.g. Neanderdal-mensch, die er nog weinig menschelijk uitzag, die ook in ons land geleefd zal hebben, doch waar wij niet van afstammen. Deze mensch had nog geen kin, zijn schedel was heel anders gevormd dan de onze, hij had korte, krachtig gebogen beenen en een zwaren nek. Hij kan nog niet gesproken hebben; daartoe ontbraken de daarvoor onontbeerlijke spieren. Hij leefde in den laatsten tusschenijstijd en is met het aanbreken van den laatsten ijstijd òf uitgestorven, òf naar Afrika uitgeweken; wij weten het niet. In den ijstijd was ook een andere menschensoort (nog geen ras!) ontstaan, waar later het Noordras, dus ons ras, uit zou voortkomen. Wij spreken van „de Europeesche langschedelgroep". Waar willen wij dan ons voorgeslacht laten beginnen? Mij dunkt, bij het ontstaan van het Noordras uit deze groep. Wij zijn wat het ontstaan betreft, omtrent geen ras reeds zoo ingelicht als juist over ons Noordras en wij stellen ons dat zóó voor:
1. Aan het eind van den zgn. ijstijd leefden voornamelijk in Z.W. Europa menschengroepen, die vele punten van overeenkomst hadden. Het waren o.a. langschedels [1]). Zij waren heel anders dan de zgn. Neanderdal-mensch, die een dierlijk

---

[1]) d.w.z. hun schedel was, van boven gezien, niet rond, maar van rechts naar links korter dan van voor naar achter.

voorkomen had: het waren menschen. Het waren ook menschen met mogelijkheden tot hooge kultuur in zich, dat zou later blijken. Waar kwamen zij vandaan? Het is voorloopig onbekend.

2. Toen het ijs zich naar Scandinavië en de Alpen terugtrok en de toendra zich uitbreidde, trokken deze menschen het wild achterna (o.a. het rendier). De levensomstandigheden waren hard; hun materiaal voor gereedschap en wapens was steen, been en hout; vetlampjes hebben reeds hun schuilplaatsen verlicht. Zoo kwamen zij naar het Noorden en naar Midden-Europa.

3. Dit alles had plaats in den Oud-Steentijd. In den Midden-Steentijd begint deze mensch in ons Noorden zich neer te zetten aan de kust en aan meren. Voor het eerst wordt aardewerk gebakken.

Maar in deze duizenden jaren was er toch iets met deze menschen gebeurd. De omgeving was niet zonder invloed gebleven. Wij spraken in het begin van „erfelijken aanleg" en van „erfeenheden". Wij zagen ook, dat het verschillende, zij het dan ook reeds min of meer verwante menschvormen waren, die hier leefden en uit Z.W. Europa waren gekomen. Zij hadden dus niet allen denzelfden erfelijken aanleg en bij kruising ontstonden reeksen van verschillende combinaties. Bovendien komt het zoo nu en dan voor, dat er z.g. „sprongveranderingen" (mutaties) in den erfelijken aanleg optreden, waar wij nog weinig van weten. Zoo ontstond dus als het ware een menschenmateriaal, waar de omgeving de best aangepasten, de meest levensvatbaren, de zich het sterkst voortplantenden als het ware uitzeefde (selecteerde), terwijl de minder aangepasten en levensvatbaren werden uitgedelgd. *Op deze wijze ontstond daar en toen het Noordras.*

Naast het Noordras ontstond uit deze zelfde Noord-Europeesche langschedelgroep ook het *Faalsche ras*. Noordras en Faalsch ras staan dicht bij elkaar en geen ras ter wereld staat zoo dicht bij het Noordras, innerlijk zoowel als uiterlijk als dit andere Noord-Europeesche ras. In veel opzichten vullen zij elkaar aan. Aan de nu komende geschiedenis van Noord-Europa hebben zij beiden aandeel en wij kunnen ze dikwijls niet onderscheiden. Veelal komen zij door elkaar voor en gaan gezamenlijk op trek naar verre landen.

4. Bij den aanvang van den Jong-Steentijd (omstreeks 5000 voor onze jaartelling) was het Noordras gevormd, en begon het zijn zelfstandige kultuur.
Toen werden deze trekkende jagers, die tot gezeten jagers en visschers waren geworden, tot gezeten boeren. Toen plotseling (voorzoover wij van plotseling mogen spreken!) onderscheidden zij zich ook van heel hun omgeving o.a. in hun sierkunst. Deze werd van natuurnabootsend, geometrisch. Daaruit blijkt meer dan U misschien zoudt vermoeden. Het is niet zoo maar een gril en mode geweest van de pottenbakkende en sierende vrouw van deze „primitieve" kultuurmensch-in-wording. Uit deze verandering in de sierkunst, die zoo radicaal mogelijk was, blijkt ons een andere geest en een ander gemoed. Vanwaar? De Nieuwe Mensch, het nieuwe ras dat was ontstaan, was niet alleen naar het uiterlijk nieuw (zooals de resten ons doen zien) maar ook naar het innerlijk. Hier lag, met het ontstaan van het ras, de aanvang van een nieuwe kultuur met een eigen ontwikkeling, een eigen stijl, voortkomend uit den erfelijken aanleg van dit ras. Want ook toen kreeg hun huisbouw den kenmerkenden rechthoekigen vorm, vonden zij den weefstoel uit en moeten zich ook hun voorstellingen van recht, religie en het wereldbeeld gevormd hebben, die o.a. uit hun taal blijken.
Wij kennen die taal wel niet, maar reconstrueeren die uit de oudste vormen der verschillende talen, waarin die oertaal later uiteengroeide.
Wij kunnen dus zeggen:
Toen begon ons voorgeslacht, want toen was eerst ons ras gevormd;
Toen begon onze kultuur, want alles wat daaraan voorafgaat is heel anders, is niet bodem-gebonden, en ook het geestesleven moet er heel anders hebben uitgezien.
De taal noemen wij de *Indogermaansche grondtaal*, omdat de talen die er later uit ontstonden van de Indus tot Germanje reiken zouden.

5. Er waren meerdere kultuurgroepen; de groep der hunebeddenbouwers in het Noord-Westen en de groep van het snoer-aardewerk in Midden-Europa.
Deze N.W. groep, binnenlandsche groep, benevens nog een andere verwante in Jutland, werden gevormd door Noordras en Faalsch ras. Het is mogelijk, en het vermoeden is uit-

gesproken, dat het Faalsche element in de Hunebeddengroep de overhand had. Toch komt het ook in de binnenlandsche groep voor en tot óp heden blijven beide duidelijk zichtbaar als de twee rassen van het Noorden van Europa. Alleen hen kunnen wij waarlijk „blank" noemen.
In het Donau-gebied was de groep van het bandaardewerk, waar veel ander ras doorheen gemengd was en in Zuid-Europa en N.O. Europa waren weer heel andere kulturen van geheel ander ras.

6. Aan het eind van den Midden-Steentijd treden ook menschen met korte, ronde schedels in Europa op: wij weten niet vanwaar, misschien uit het Oosten; wij noemen hen Oostras of Alpine-ras. Dit Oostras heeft zich sterk uitgebreid; het is nooit een leidend ras geweest; het behoort tot de rassen die geschiedenis ondergaan en niet, zooals ons ras, geschiedenis maken. Van de oorspronkelijke taal of kultuur van dit ras is niets bekend. Het Oostbaltische ras komt als Wenden, Polen (dus als Slavische volken) en als Pruzzen, enz. vooral na den volksverhuizingstijd uit Oost-Europa binnen; het Dynarische ras uit de Dynarische Alpen. Beide zijn in ons land niet sterk vertegenwoordigd, evenmin als het Mediterrane of Westras van West Europa (Engeland) en het Middellandsche Zeegebied.

7. De „blanke mensch" kwam tusschen 3000 en 2000 tot groote kultuurhoogte, waaraan beide rassen deel hadden. Dan, omstreeks 2500—2000, scheiden zich groepen af en gaan trekken. Zij trekken als boerenkrijgers, met al hun hebben en houden, met vrouw en kind, vee en zaaizaad en worden de grondleggers van de Indogermaansche volken en kulturen (Perzië en Indië, de groep der Ariërs; [1]) Griekenland; Italië; ook de Kelten en de Slaven zonderen zich af; deze zullen reeds vroeg verbasteren met ander ras, zoodat wij ons nu iets heel anders onder die namen voorstellen; maar hun talen zijn nog Indogermaansche talen).
Het stuwende, geschiedenis makende element is hierbij zonder twijfel het Noordras. Wat zijn dus Indogermaansche talen, Indogermaansch recht, religie, mythologie, kortom Indo-

[1]) Thans gebruiken wij dit woord voor de oudinheemsche rassen van Europa. Strikt genomen is het dus geen rasbenaming, maar geeft het de tegenstelling met buiten-Europeesche rassen aan (en met name met de Joden).

germaansche kulturen? Het zijn die kulturen, die ontstonden, toen het trekkende Noordras op vreemden bodem zich neerzette, veroverend, vreemd ras onderwerpend en zijn kultuur opdringend. Al naar omgeving en vreemde invloeden, kregen die kulturen een andere, eigen kleur. Op den duur gingen zij echter ook alle weer te gronde. Zij die de scheppende kracht waren, stierven uit en verbasterden. Het edele Noordrasbloed ging onder.
Onze voorouders zijn zij daarom ook niet, het zijn onze verre verwanten geweest. *Er is één groep, die niet onderging, de groep die in het oude kernland tot een nieuwe volksche eenheid groeide, dat zijn de* **Germanen.**

8. Bij het begin van den Bronstijd (1600 voor onze jaartelling), wanneer dus het Indogermaansche oervolk reeds in vele volken uiteen is gegaan, gaat het N.W., het gebied van Jutland en omgeving, dus het gebied waar voorheen de hunebeddenkultuur had gebloeid, een nieuwe bloeiperiode tegemoet, met een ongekende hoogte van de sierkunst.
Het is onze Germaansche kultuur, loot van de groote Indogermaansche groep. Maar er was wat bijzonders mee: Hier alleen was het ras zuiver (betrekkelijk zuiver) gebleven en hier alleen woonde het op den ouden bodem, waarop het eens, voor duizend jaren was ontstaan en gevormd. *Hier waren bloed (ras) en bodem één*, hier kon het ras standhouden en leeft het nog. Deze nieuwe volksche eenheid stellen wij ons voor als een innige versmelting van de kultuurgroepen van Hunebeddenvolk, Binnenlandsche groep en de grafheuvelkultuur van Jutland.
Hun rijkdom wordt ten deele verklaard door den handel in barnsteen (een fossiele hars), die in heel Europa verhandeld werd en waardoor brons en goud konden worden ingevoerd. Ons land was in die eeuwen randgebied en betrekkelijk arm, zooals het ook tijdens de Hunebeddenkultuur randgebied was geweest.

9. Omstreeks 750 vóór onze jaartelling begon het klimaat langzaam te veranderen. Misoogsten in het Noorden waren het gevolg, wouden werden moerassen en landnood en armoede traden in. Dan dringen de Germanen naar het Zuiden op, doch daar zitten de Kelten; die bouwen verdedigingswerken.

De Kelten breiden zich uit (naar West-Europa en ook naar het Oosten). Ten slotte worden de Kelten door de Romeinen onderworpen en dan staan Germanen en Romeinen over de heele linie tegenover elkaar. De Kelten, die oorspronkelijk overwegend tot het Noordras behoorden, zijn ons land nooit ver binnengedrongen. Hun oorsprongsgebied lag ten Noorden van de Alpen, vermoedelijk grenzend aan dat der oorspronkelijke Italikers (later Romeinen).
Reeds omstreeks 200 voor onze jaartelling waren de eerste Germanenstammen in Zuid-Oostelijke richting gaan trekken en dan komt tenslotte heel deze Germaansche wereld in een geweldige beroering: de volksverhuizingstijd (300—600 n.o. jrt.). Deze tijd eindigt met de verovering van heel Zuid-Europa door de Germanen.

10. Toen wij bij 5000 v. o. jrt. waren, zeiden wij: toen begon ons voorgeslacht; dat was juist, want toen begon onze kultuur en was ons ras gevormd.
Toen wij bij 1600 v. o. jaartelling waren, zeiden wij: toen begon onze Germaansche kultuur; dat was ook juist.
Thans moeten wij zeggen: en toen, in den volksverhuizingstijd, vestigden zich in onze lage landen die stammen, die hier zouden blijven en die als zoodanig eerst toen zijn ontstaan uit brokstukken van andere stammen: Friezen, Saksen, Franken. Vóór deze hier kwamen leefden hier natuurlijk reeds menschen. De volksverhuizingstijd schudde echter alles dooreen en het zijn deze drie nieuw ontstane volksche eenheden, Germaansch van afstamming en in heel hun wezen, die nu ons land opnieuw in bezit nemen.

11. De Germanen kenden vrijen en onvrijen. De laatsten waren gewoonlijk, wat het ras betreft, anders samengesteld. Alles wijst er op, dat de andere rassen, die in Noord-Europa voorkomen, bij de onvrijen veel sterker vertegenwoordigd waren. De Germanen pleegden zich niet met hen te vermengen en in het algemeen hielden zij hun sibben rein.
Het Christendom bracht hier in den loop der eeuwen grondig verandering in. Zóó komt het, dat wij óók afstammen van die onvrijen, die de Germanen niet tot „het volk" hadden gerekend, doch die er eerst toen in op zijn gegaan.
En toch, wij denken niet aan hen, wanneer wij spreken van

„ons voorgeslacht", wij willen liever van de vrije Germanen afstammen — maar het is niet zoo.
Maar aan den anderen kant geldt voor ons niet, wat voor dien bastaard uit Londen geldt, dien wij in den aanvang als voorbeeld namen. Wij zijn niet zoo hopeloos verbasterd, wij zijn hier aan de Noordzee *nog overwegend van het Noordras*, onze aard is nog overwegend van dat ras, *onze kultuur is nog Germaansch.* Wel moeten wij bedenken, dat er door de vermenging veel kwaad is gedaan. Dit kwaad kán echter in den loop van lange tijden weer ten deele ongedaan worden gemaakt. Wij kunnen ons volk weer opnieuw „vernoorden", het Noordras element in verhouding tot het andere doen toenemen; wij kunnen komen tot uitgelezen edele sibben in ons volk.
Om te begrijpen *hoe* dat kan, moeten wij iets weten van de wet der erfelijkheid, van begrippen als zifting (selectie), enz. En wanneer wij dan eenmaal inzien dat het *kan*, dringt het ook tot ons door, dat het *moet*, dat het heilige plicht is. Wanneer wij dan bovendien de geschiedenis van ons ras kennen, beseffen wij tevens, dat het hoog tijd is om te handelen en ons volk bewust te maken van aard en afkomst; niet omdat het verleden zoo belangwekkend is, maar omdat de toekomst beslist over leven of dood van de laatste reserves van ons ras.

„Ons voorgeslacht". Het klinkt alsof wij slechts terugblikten, maar wij doen het alleen om ons bewust te worden van onzen aard, om te zien hoe die was in de tijden van hoogsten bloei en om in de toekomst weer te komen tot nieuwen bloei, naar eigen aard. *Wij willen ons voorgeslacht kennen, om te weten, wat ons nageslacht eens kan worden.*

Enkele boeken.

Aan de werken, die bij „het Rassenvraagstuk" genoemd moeten worden, kunnen wij voor dit onderwerp er nog enkele toevoegen.

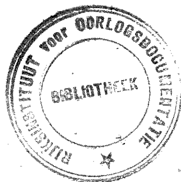
Een heel handig klein boekje van 20 blz., waarin de perioden vanaf de vroegste tijden worden behandeld en in een schema ondergebracht zijn, is:
No. 2 uit de serie „Sei Deutsch" — Ahnenerbe-Stiftung Verlag.

Over de kunst vanaf de oudste tijden handelt: Adama van Scheltema: Die Kunst unserer Vorzeit, dat zeer diep op de vraagstukken ingaat.

Over het verband tusschen klimaat en het ontstaan van de vruchtbare aarde en de mensch die er op woont, met mooie schema's en kaartjes:
Kurt von Bülow: Wie unsere Heimat wohnlich wurde.

Over ontstaan van het Noordras en de Indogermaansche kulturen:
Herman Laagland: Beknopte geschiedenis van het Noordras.

Deze werkjes behandelen dus niet ons volk, maar wel ons verre voorgeslacht, zooals wij dit hier hebben opgevat. Over ons volk staat veel lezenswaardigs in het verzamelwerk, uitgegeven door Prof. Jan de Vries: Volk van Nederland.
En dan bovenal in: Wat aarde bewaarde van Ir. W. F. van Heemskerck Düker en P. Felix, met mooie kaarten over de wordingsgeschiedenis van ons volk in verband met klimaat en bodem, aan de hand van de oudheidkundige vondsten.

DRUKKERIJ J. VAN BOEKHOVEN
UTRECHT